

Lekker tussendoor

Lekker tussendoor

Beppie Ottenheim

Schrijver: Beppie Ottenheim
Coverontwerp: Beppie Ottenheim
ISBN: 9789402163261
© 2017 Beppie Ottenheim

Inhoud

1. Verborgen verlangens
2. Elektronisch lezen
3. Smaragd
4. Ijskoude berekening
5. Ons wattenbolletje
6. Een nieuw thuis
7. De avondmoeder
8. Geblesseerd
9. De jeugd van tegenwoordig
10. Het pakje
11. Het dilemma
12. Gooische vrouwen, maar dan anders
13. Een nieuw mobieltje
14. Het was over
15. Eva
16. Notecake
17. Baggergat
18. Dagje Den Bosch
19. Ware liefde
20. Top 5 voor moeders
21. Kippenborst
22. Familiegeheim
23. Over stofzuigen en een lieve buurvrouw
24. Een toevallige ontmoeting
25. De IJzeren Man en warme chocolademelk
26. Een geheim recept
27. Vrouwendag
28. Vervelen
29. De blokhut

Verborgen verlangens

Harald stond bekend als een charmeur. Ondanks zijn tengere postuur, zag hij er goed uit met haar dat grijs begon te worden aan de slapen, brede schouders en nog altijd een platte buik. Hij kwam nonchalant en onverschillig over, dat was echter maar schijn. Hij wist precies wat hij deed en koos zijn slachtoffers zorgvuldig. Dat hij een grote aantrekkingskracht had op vrouwen gebruikte hij in zijn voordeel. Hij wist precies welk effect hij op ze had.

Zoals gewoonlijk had hij zich die middag weer geïnstalleerd op het terras, schijnbaar verdiept in zijn krant en af en toe nippend aan zijn espresso. Het was een stralende dag en hij genoot van de warme zonnestralen. De zonnebril die hij droeg, was een goede camouflage. In werkelijkheid las hij geen letter, maar was zijn blik constant gericht op de boetiek aan de overkant waar modieuze jurken wapperden aan de gevel. Van waar hij zat, had hij onbelemmerd zicht op het pashokje waarvan het gordijn niet helemaal sloot. Hij walgde van het soort vrouwen dat de winkel bezocht: vrouwen van middelbare leeftijd, een tikkeltje ordinair en erg ingenomen met zichzelf. Maar hij had ze nodig, het waren gemakkelijke prooien, eenvoudig te vleien en vooral erg gewillig. Hij stond zichzelf toe even te dagdromen en hij voelde zijn opwinding groeien terwijl hij zich bij voorbaat verheugde op wat komen ging.

Slechts eenmaal had hij zijn fantasieën met een vriend proberen te delen. De afschuw die hij op het gezicht van de man had gezien toen hij hem deelgenoot maakte, zou hij nooit vergeten. Een perverseling had hij hem genoemd. Harald had er snel een draai aan gegeven en gedaan alsof hij maar een grapje maakte. Het voorval had hem doen realiseren dat het op zijn zachtst gezegd ongewoon was waar

hij zich over verlustigde. Het was geen moment bij hem opgekomen dat niet iedereen zijn behoeften deelde. Zijn aandacht werd getrokken door twee vrouwen die gearmd de boetiek binnen gingen.

§

De dames waren al een hele poos in de boetiek en Harald genoot van het tafereel. Ze werden steeds onvoorzichtiger en lieten het gordijn telkens een stukje verder open. Er hing al een flinke stapel kleding die blijkbaar goedgekeurd was. Hij herkende het patroon; de kleding die afgekeurd was, werd onverschillig over de stoel in het pashokje gegooid. De kleding die beviel, kreeg een zorgvuldig plekje aan de meest linkse kapstok. Hij had het zo vaak gezien.

Harald wenkte de ober en bestelde een glaasje bier. Hij keek op zijn telefoon en zag dat het al bijna vijf uur was. Tot zijn genoegen merkte hij op dat het terras behoorlijk vol begon te lopen. Dat was precies waarop hij geanticipeerd had. De twee vrije stoelen die aan zijn tafeltje stonden, hield hij bezet met zijn laptop tas en de quasi achteloos neergelegde krant.

Aan de overkant van de straat ging de deur van de boetiek open en 'zijn' dames kwamen druk kwebbelend naar buiten. Ze waren goed geslaagd, getuige de vier tassen die ze droegen. Hun ogen spiedden het terras af in de hoop een vrij tafeltje te vinden. Dat was het moment waarop hij gewacht had.

'Dames, zo te zien zijn jullie wel toe aan een glaasje wijn,' zei hij. Hij wierp een veelbetekenende blik op de tassen. 'Flink ingekocht zie ik. Hier zijn nog twee stoelen vrij, als jullie willen. Ik ga toch zo.'

Aarzelend keken de vrouwen elkaar aan, maar zijn charmante glimlach trok hen over de streep en dankbaar namen ze zijn aanbod aan. Galant als altijd, stond Harald op

en schoof de stoelen bij. Dat gaf hem mooi de gelegenheid het tweetal van dichtbij te bekijken. De blonde reageerde nauwelijks, de brunette echter, kleurde lichtjes. Dit kleine signaal was voor hem een teken dat hij zijn pijlen het best op haar kon richten. Oh, wat zijn ze toch altijd doorzichtig, dacht Harald. Hij ging weer zitten en sloeg het stel geamuseerd gade. Ze bespraken hun zojuist verworven aankopen zorgvuldig.

‘Maar ik heb nog steeds geen schoenen voor onder dat groene jurkje,’ zei de blonde.

‘En die pumps dan, die je in de laatste schoenenzaak zag? Die zouden er perfect onder passen,’ antwoordde de brunette. De blonde keek bedenkelijk, fronste haar wenkbrauwen en wierp een snelle blik op haar horloge. ‘De winkels gaan zo dicht, dat haal ik nooit meer.’

‘Welja, ga maar snel, ik blijf wel hier zitten en let op onze tassen,’ moedigde haar vriendin haar aan.

De ander stond op en schoof resoluut haar stoel naar achter. ‘Tot zo, dan.’

De brunette keek hem schaapachtig aan en wenkte de ober. Harald lachte zijn witte tanden bloot en begon een vrijblijvend praatje met de achtergebleven vrouw. Hij kwam erachter dat ze Marieke heette. Hun gesprek werd onderbroken door een melodie die afkomstig bleek te zijn van Marieke’s telefoon.

‘Jeetje, Loes, dat red ik echt niet hoor. Eer ik met die tassen bij jou ben, is het al sluitingstijd.’

‘...’

‘Ja maar, dat háál ik toch niet... Oké, ik doe mijn best.’ antwoordde Marieke en duwde haar telefoon uit. Harald begreep wat er aan de hand was en zag zijn kans schoon. Hij wierp al zijn charmes in de strijd en overtuigde Marieke ervan dat het geen enkele moeite zou zijn haar even te brengen. Zijn auto stond immers vlakbij geparkeerd en hij

wilde toch al opstappen. Hij bemerkte haar aarzeling en drong aan dat ze zich heus niet bezwaard hoefde te voelen, hij begreep immers dat het voor vrouwen van het allergrootste belang was dat hun outfit compleet was, waarbij hij schalks knipoogde en hun tassen oppakte van de grond. Schoorvoetend stemde Marieke toe.

Dat het vandaag zo eenvoudig zou zijn, had Harald nooit durven dromen. Ze namen plaats in de auto en Harald reed weg. Hij zei dat hij een sluipweggetje wist en reed een smal steegje in. Daar zette hij de auto aan de kant en voordat Marieke wist wat haar overkwam, legde hij zijn hand over haar mond, terwijl hij met de andere hand in het dashboardkastje de injectie met spierverslapper pakte. De ouderwetse methode, is altijd nog de beste, dacht Harald toen hij voelde hoe het lichaam van de vrouw verslapte. Hij stapte uit, liep om de auto heen en tilde haar eruit. Hij zette haar op de stoep tegen een container aan. Schuldig voelde hij zich daar niet om, hij wist dat de verdoving snel uitgewerkt zou zijn en verder geen schade aanrichtte.

Hij was haar al vergeten toen hij de oprit naast zijn huis opreed. Haastig nam hij de tassen, drukte op de automatische deurvergrendeling en liep naar de voordeur. Hij gunde zich nauwelijks de tijd om zijn jas uit te doen en snelde naar boven. Op zijn slaapkamer aangekomen, sloot hij de gordijnen en stalde alle kleding uit op het bed. De modeshow kon beginnen en één voor één paste hij alle kledingstukken terwijl zijn opwindning groeide en groeide.

Elektronisch lezen

Enkele jaren geleden, toen nog niet iedereen een smartphone had, kwam ik voor een dilemma te staan: Meegaan in het digitale tijdperk of toch maar niet? Oké, ik had dan weliswaar nog een mobiele telefoon met tiptoetsen, maar het jaar ervoor wél een laptop aangeschaft. Dus zo ouderwets ben ik ook weer niet.

Na veel aandringen van mijn man en zoons met hun ijzersterke argumenten begon ik toch te aarzelen: ‘Mam, je leest zóveel. Dan hoef je niet meer zulke zware boeken mee te zeulen op vakantie. Iedereen heeft al een e-reader. Boeken zijn ouderwets. Je moet met de tijd meegaan. Je kunt toch evengoed nog naar de bibliotheek gaan als je dat wilt’, om er maar een paar te noemen. De leuke aanbieding in de folder en de tegoedbon die we hadden gekregen bij de aanschaf van onze televisie haalden me over de streep. Nadat ik zorgvuldig de recensies had bestudeerd, nam ik een beslissing: Ik ging het doen, ik ging een e-reader kopen.

Met gemengde gevoelens stapte ik op de fiets.

‘De e-readers uit de folder komen morgen pas binnen. We zullen er eentje voor u reserveren en een sms-je sturen zodra hij er is’, aldus de verkoper. Enigszins opgelucht dat ik het nog een dagje kon uitstellen, ging ik naar huis.

De volgende dag kreeg ik het beloofde berichtje en toog ik weer naar de stad. Meteen een omslag erbij gekocht, dan heb je in ieder geval nog het idéé een boek vast te houden.

Thuisgekomen bleek het installeren een fluitje van een cent, dat gaf me alweer iets meer zelfvertrouwen. Het touchscreen baarde me wel zorgen, maar als het lukt met het touchpad van mijn laptop dan zou dit toch ook geen probleem moeten zijn. Dacht ik! Fout gedacht dus! Ik vond het vervelend dat het hele menu in het Engels stond. Bij de instellingen las ik

dat je de taal kon veranderen. Een flink stuk naar beneden scrollen en toen ging het mis... ineens stond het hele menu in het Pools! Ik raakte lichtelijk in paniek. Ik spreek Duits, Engels en een beetje Frans, maar géén Pools. Mijn buurmeisje had de oplossing: het online vertaalwoordenboek. Zo kon ik bij de instellingen het Poolse woordje voor 'taal' opzoeken. Nu voorzichtiger scrollen. Ik schrok er al niet meer van dat ineens het hele menu in het Grieks verscheen, ik had immers een vertaalwoordenboek. Uiteindelijk stond alles keurig in het Nederlands.

En nu? Boeken! Normaal gesproken ga ik altijd naar de bibliotheek. Ik was echter goed op dreef en besloot net als iedereen in dit digitale tijdperk ook de volgende stap te wagen. En wel het illegaal downloaden van boeken. Digitale boeken lenen kon destijds immers nog niet. Daarmee rechtvaardigde ik deze 'criminele activiteit'. In een mum van tijd had ik honderden boeken, mijn eigen digitale bieb. De meest uiteenlopende schrijvers en het merendeel natuurlijk niet mijn genre, maar een pietlut die daarop let.

Een paar boeken uitgezocht en naar mijn e-reader 'gesleept'. Ik was startklaar! Het was wel even wennen. Ik keek dan ook schichtig over mijn schouder als ik me erop betrapte mijn wijsvinger nat te maken om de bladzijde om te slaan. Het duurt een tijdje voor je jezelf hebt geprogrammeerd daarvoor het pijltje naar rechts te gebruiken.

Eerlijk is eerlijk, het lezen in bed is formidabel. Geen mopperende man meer die vraagt wanneer ik éindelijk het licht uitdoe omdat hij niet kan slapen: het scherm is super verlicht. Ook een voordeel is dat je het lettertype kunt instellen, net niet groot genoeg om mijn leesbril af te zetten, maar tóch.

De volgende dag was de batterij bijna leeg. Hij moest dus opgeladen worden. En toen ging het alweer mis: hij laadde

niet! Ik wíst het... dat had ik natuurlijk weer! Stond immers ook in de recensies die ik had gelezen, maar laconiek had genegeerd. Mismoedig zocht ik de originele verpakking bij elkaar, er zat maar een ding op: terugbrengen die handel. Ineens kreeg mijn oudste zoon de slappe lach.

'Mam! Je had de lader in het gaatje van de koptelefoon gestopt!' Oeps! Ik vond het al raar dat er geen bliksemschichtje verscheen tijdens het opladen. Kan iedereen overkomen, nietwaar? Nadat we het juiste gaatje hadden gevonden en mijn gezicht weer een normale kleur had, lachte het knipperende icoontje me spottend toe.

Het is een stuk lichter reizen nu. Geen zware boekentas met heerlijk dikke pillen. Geen beduimelde bladzijdes in een smoezelige kaft. Geen ondefinieerbare vlekken waarvan je de oorsprong niet eens wílt weten. Geen uiterste inleverdatum met het risico op forse boetes. Nee, een laptoptas met een wirwar aan kabels, laders en usb-snoeren is voldoende.

Het maakt het leven een stuk gemakkelijker, toch? En och, mijn xl-abonnement bij de bieb hoeft voorlopig nog niet verlengd, dus ik kan nog altijd... als ik zou willen tenminste.